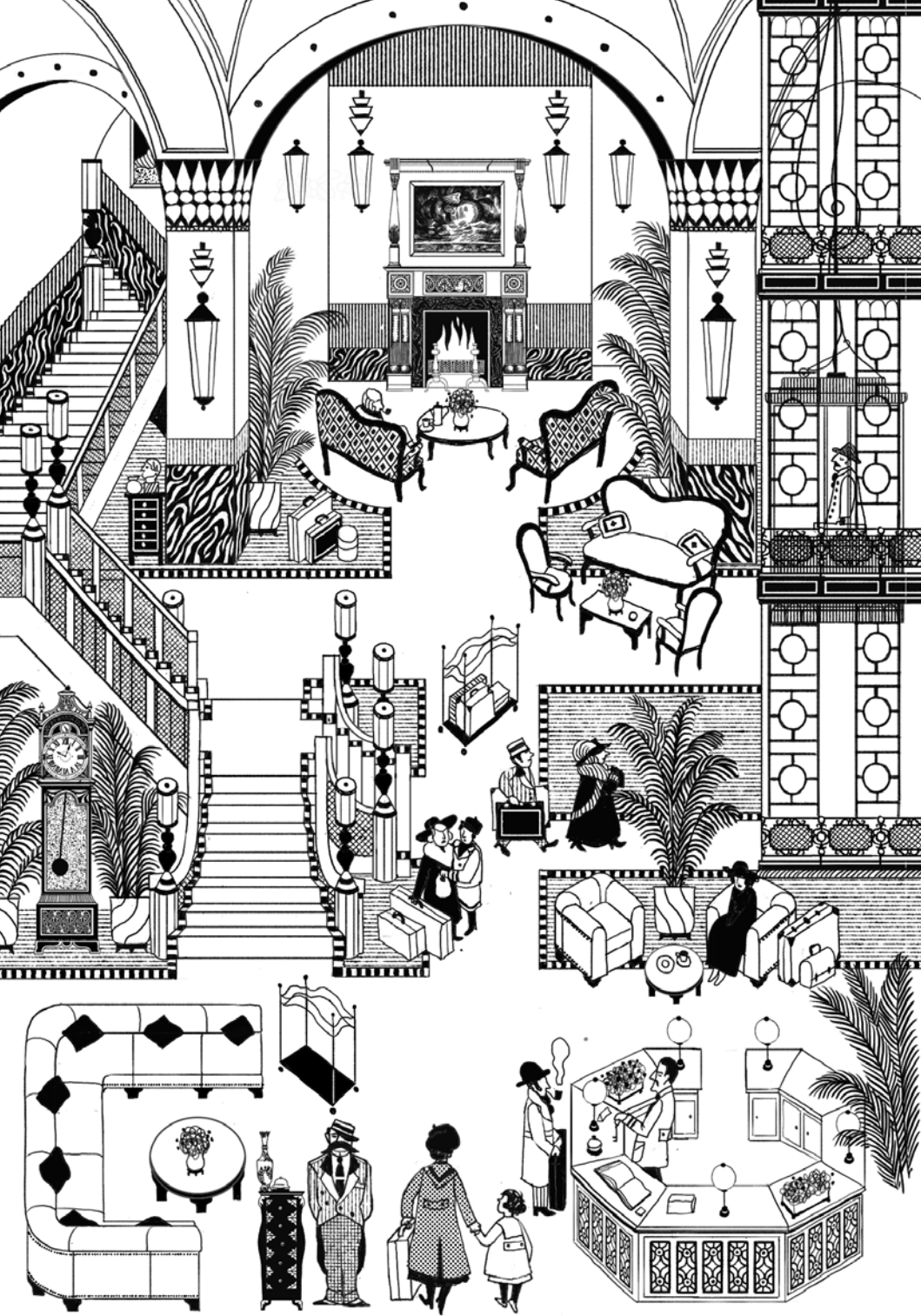




Lang geleden,
in het land
Norendië...



KATE DiCAMILLO

HOTEL BALAZAR

Met tekeningen van
JÚLIA SARDÀ

Vertaald door
HARRY PALLEMANS

Lannoo



www.lannoo.com

www.de-leukste-kinderboeken-com

Registreer u op onze website en we sturen u regelmatig een nieuwsbrief met informatie over nieuwe boeken en met interessante, exclusieve aanbiedingen.

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand en/of openbaar gemaakt in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch of op enige andere manier zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

All rights are reserved, including those for text and data mining, AI training and similar technologies.

© Uitgeverij Lannoo nv, Tielt, 2025

ISBN 978 90 209 0811 4

D/2025/45/430

NUR 283/282

Oorspronkelijke titel: *The Norendy Tales – The Hotel Balzaar*

© Tekst: Kate DiCamillo, 2024

© Illustraties: Júlia Sardà, 2024

© Oorspronkelijke uitgever: Candlewick Press, Somerville 02144, 2023

Uitgegeven volgens een overeenkomst met Walker Books Limited,
London SE11 5HJ

© Nederlandse vertaling Uitgeverij Lannoo nv, Tielt, 2025

Vertaling: Harry Pallemans

Vormgeving cover: Studio Lannoo (Mieke Verloigne)

Vormgeving binnenwerk: Mieke Smalle

*Voor Heller Landecker
Met dankbaarheid en liefde*

K.D.

*Voor mijn grootmoeder,
die haar vader drie jaar lang miste
tijdens de Spaanse Burgeroorlog*

J.S.



1

IN MAART DAT JAAR kwamen Marta en haar moeder in Hotel Balazar aan. Ze kregen een zolderkamer met een bed, een wastafel en een gammele ladekast.

Het kamertje had een rond raam op het oosten, en als de zon 's morgens opkwam, scheen die de kamer in met een betoverende glans, waardoor het ledikant, het porselein van de wastafel en de verbleekte bloemen op het behang oplichtten.

Elke morgen stond Marta's moeder op voordat de zon opging. Ze waste haar gezicht en trok haar dienstkleding aan, en daarna boog ze zich over

Marta heen en kuste haar op haar voorhoofd en zei hetzelfde dat ze op hun eerste ochtend daar had gezegd: 'De hele dag door moet je stil zijn, stil. Je mag de kamer uit, maar waar je ook heen gaat, je moet zo stil zijn als een muisje. Je mag niemand tot last zijn. Je mag niet hinderlijk zijn, nooit. Begrijp je? Kun je dat?'

'Ja, mama', zei Marta. 'Dat kan ik.'

Als haar moeder was vertrokken, stond Marta op en waste zich bij de wastafel. Ze poetste haar tanden en kleepte zich aan. Ze nam de houten achtertrap, donker en versleten ('Niet de lift', had haar moeder gezegd. 'Nooit de lift. De lift is niet voor ons.'), helemaal naar de begane grond, naar de lobby van Hotel Balazar. Dat was een statige hal met een hoog plafond en voorzien van potpalmen en staande asbakken, fluwelen fauteuils en luxueus gestoffeerde sofa's vol kussens in groen en goud. De kussens hadden hier en daar slijtplekken, maar ze waren precies zo neergelegd dat je de kale plekken niet zag.

's Morgens was het rustig, grijs en schemerig in

de lobby. Maar aan het eind van de middag stroomde de hal boordevol licht, bijna alsof er iemand hoog boven Hotel Balazar stond die vloeibaar goud uit een kan schonk en mompelde: *Er moet meer licht zijn, meer licht. Meer, ja. En nog meer.*

Aan het ene uiteinde van de lobby was een open haard. Erboven hing een reusachtig schilderij van een bruine akker onder donkere wolken: als je goed keek, zag je één verlichte vleugel uit een van de wolken steken.

Marta had besloten dat deze vleugel, met zijn stralende veren, van een engel was.

Maar waarom was er maar één vleugel? En kwam de engel aan? Of ging hij juist?

Marta kwam er maar niet uit.





Aan het andere uiteinde van de lobby bevond zich een grote staande klok, met een wijzerplaat waarop een kat door de uren en minuten van de dag achter een muis aan zat.

Elke morgen ging Marta eerst naar de engelenvleugel kijken, en liep daarna naar de andere kant van de lobby om de klok te bestuderen.

Altijd als ze het schilderij en de klok bekeek, stond Marta met de handen op de rug.

‘Nergens aankomen,’ had haar moeder gezegd, ‘want je mag niets aanraken. Niet op de meubels gaan zitten. De stoelen zijn niet voor ons bedoeld. Alleen praten als iemand

iets tegen je zegt; alleen praten als het niet anders kan. Anders niet praten. Stil, stil als een muisje.’

Dus stond Marta – stil, stil, handen op de rug – te kijken naar het lot van de klokmuise: voor altijd

achternagezeten door een kat. Het was natuurlijk wel goed dat de muis nooit gepakt zou worden. Maar hij moest wel blijven rennen; de muis moest onafgebroken blijven rennen tot het einde der tijden, en dat was een verontrustende gedachte.

Soms was het zo stil in de lobby van Hotel Balazar dat Marta het snorrende geluid kon horen dat de kat en de muis maakten bij het bewegen over de wijzerplaat van de klok, de een voor eeuwig op jacht naar de ander.

Bij de ingang van de lobby was de standplaats van de piccolo. Deze post werd permanent bezet door een man genaamd Norman Francis Binwithier.

Norman was vijfhonderd, of misschien zeshonderd, jaar oud. Zijn gebit was geel. Er staken grote plukken haar uit zijn oren. Zijn piccolo-uniform glom bij de knieën en de ellebogen, en zijn piccolo-petje stond zo zwierig scheef op zijn hoofd dat het voor zijn linkeroog hing.

Norman kon rechtopstaand slapen met een kaarsrechte rug en een glimlach op zijn gezicht.

‘Een kunst, meiske,’ had Norman de eerste keer

gezegd toen hij wakker werd en zag dat ze hem aandachtig bekeek, 'een kunst van onschatbare waarde.'

Marta week achteruit. Ze voelde dat ze bloosde.

'Norman Francis Binwithier, tot uw dienst', zei Norman. Hij klikte met zijn hielen, nam zijn pet af en maakte een diepe buiging voor haar.

'Ik mag met niemand praten', zei Marta.

'Natuurlijk', zei Norman. Hij zette zijn petje op, dat meteen weer voor zijn linkeroog zakte.

'Wij hebben niet gesproken,' zei hij, 'jij en ik. In dit vak is discretie van het hoogste belang. Discretie is alles. Over discretie gesproken, mag ik opmerken dat ik jou discreet het schilderij en ook de klok heb zien bestuderen?' Hij glimlachte.

Marta glimlachte terug.

'Ik ben Marta', zei ze.

Meteen had ze er spijt van dat ze haar naam had genoemd. Ze hoorde de stem van haar moeder: *Alleen praten als het niet anders kan.*

'Marta', zei Norman. 'Marta, de dame die kunst en tijd bestudeert. Marta, die ik nog nooit heb

ontmoet, gesproken of gezien.' Hij gaf haar een knipoog. 'Discretie, begrijp je?'

Norman sliep het grootste gedeelte van de dag, altijd met dat glimlachje op zijn gezicht.

Als hij wakker was, keek hij Marta aan en gaf haar een langzame knipoog. Soms toverde hij een



munten uit een van zijn harige oren tevoorschijn en bood haar dat aan met een plechtige buiging.

Marta zei tegen hem: 'Je glimlacht als je slaapt. Droom je dan?'

'Natuurlijk', zei Norman. 'Wat heeft het anders voor zin om zo weg te gaan?'

'Waar droom je dan van?' vroeg Marta.

'Wat een vraag van iemand die eigenlijk niet mag praten!'

Marta's gezicht werd warm. Ze keek naar beneden, naar haar kale schoenpunten.

'Al goed, al goed', zei Norman. 'Ik zal het je vertellen. Ik droom van de weide achter het huis van mijn opa. Ik droom van de blauwe bloemen daar, en van het hoge gras en de zoemende bijen. Waar droomt u van, dame?'

'Ik droom niet', zei Marta.

Dat was niet waar.

Ze droomde wel.

Ze droomde dat haar vader terugkwam.

In de droom deed ze een raam of een deur open, en ineens viel er een oogverblindend vierkant van

licht de kamer in, en achter dat licht kwam haar vader in een zwart pak glimlachend op haar af lopen.

Hij liep met zijn armen naar beide kanten opzij uitgestrekt – balancerend, balancerend – en overal was licht.

Ze vertelde Norman niet over deze droom.

Ze vertelde het haar moeder ook niet – haar moeder die naast haar sliep in het kleine bed op de zolderkamer van Hotel Balazar.

Haar moeder die 's nachts soms huilde.

Wat droomde Marta's moeder?

Marta wist het niet.

Ze durfde het niet te vragen.